

somhed i Fattig- og Skolesager, og dog vilde formene hende Indflydelse i selve Styrelsen for disse Sager. Hvad Grund var der til at tro, at denne Indflydelse skulde blive til Skade for Samfundet og hende selv, fordi den øvedes der?

Den Indvending, at der ikke havde vist sig „nogen praktisk Trang fra det Almenes Side“, gendrev Wennerberg ved at pege paa den Almenhed, som i denne Henseende var den rette. „Vilde man spørge de Fattige og Børnene i Skolen: „Tror I, at det vilde være til nogen Gavn og Glæde, om den eller den Kvinde deltog i Omsorgen for Eders almindelige Anliggender?“ — Sandelig, skulde man ikke faa at høre et Svar tilstrækkelig stærkt til at forstaas?“

Reformen var altfor ubetydelig, hed det ogsaa. Det oplystes ogsaa, at der ved Aarskiftet 1885—86 fandtes af valgberettigede svenske Kvinder paa Landet 29,772 og i Købstæderne 15,914. Skulde næsten ingen af disse 45,686 egne sig til at vælges? Reformens Ubetydelighed, som Lovudvalget havde fremhævet, bevirkede, at et Par konservative Højremænd fandt den mindre betænkelig, og at den indflydelsesrige Bonde *Karl Ifvarsson* i 2det Kammer vist nok fik mange til at stemme for den, idet han i det sidste Øjeblik udtalte, at den næppe vilde faa videre Betydning paa Landet.

En ellers konservativ Landshøvding i 1ste Kammer, *Sjöcrona*, en Modstander af Kvindesagen, udtalte, at man modarbejder bedst „denne usunde Agitation ved at give Kvinden Ret, hvor hun har Ret“. Og — mente han — hele Kommunallovgivningen hviler paa den Grundtanke, at alle, som bidrage til Kommunens Udgifter, ogsaa bør have Del i dens Styrelse, — altsaa ogsaa Kvinderne, „da de anses værdige til i alle Henseender at betale Afgifter lige med Manden“.

Til Fordel for Forslaget om at gjøre Kvinden valgbar til Skoleraadene udtalte en Ven af Sagen (*Wieselgren*), at dette uden Tvivl vilde have til Følge, at Undervisningen ikke længer saa meget som hidtil vilde brede sig paa Opdragelsens Bekostning. — „Sikkert er det“ — havde *Borg* kort forinden sagt, mere i Almindelighed —, „at vi Mænd vilde blive en Smule større, thi nu ere vi alt for smaa, naar vi blandt andet nægte Kvinden at hjælpe os og at kappes med os i det mest paa-trængende paa Jorden: mer end hidtil at sørge for Børnene og de fattige“.